

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **H. T. P.**
zastoupená Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2021, č. j. MV-86078-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 29. 3. 2021, č. j. OAM-21115-38/DP-2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia.
2. Z obsahu správního spisu je zřejmý následující průběh správních řízení žalobkyně.
3. Žalobkyně podala dne 22. 7. 2019 ministerstvu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které měla uděleno do 30. 8. 2019. K této žádosti mj. přiložila potvrzení o studiu vydané dne 8. 7. 2019 Vyšší odbornou školou cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku, spol. s r. o. (dále jen „VOŠ“), přičemž toto potvrzení bylo vydáno jako doklad pro denní studium od 2. 9. 2019 do 31. 8. 2020 a vyplývalo z něj, že žalobkyně bude ve školním roce 2019/2020 studentkou prvního ročníku předmětné školy.
4. Na základě žádosti ministerstva sdělila dne 26. 8. 2019 VOŠ, že žalobkyně byla její studentkou již ve školním roce 2018/2019, a to prvního ročníku, ale první ročník musí opakovat, jelikož nesplnila všechny zkoušky a zápočty – splněné zkoušky a zápočty jí byly uznány. VOŠ k žádosti ministerstva o sdělení počtu zkoušek a zápočtů splněných i nesplněných, docházky a průběhu výuky v odpovědi ze dne 27. 8. 2019 a 1. 10. 2019 toto odmítla sdělit.
5. Dne 15. 10. 2019 žalobkyně sdělila ministerstvu, že prokázala, že je studentkou denního studia VOŠ, a brojila proti tomu, že ministerstvo prověřuje její studium a požaduje od VOŠ její důvěrné osobní údaje, a dále proti svému výsledku.
6. Dne 23. 10. 2019 proběhl výslech žalobkyně, kdy žalobkyně na podstatnou část otázek týkajících se podrobností a detailů o jí deklarovaném studiu jak ve školním roce 2018/2019, tak i ve školním roce 2019/2020 odmítla vypovídat z důvodu, že by se v důsledku svých odpovědí mohla vystavit nebezpečí stíhání pro přestupek. Žalobkyně například z tohoto důvodu odmítla odpovědět na otázku, jaké předměty měla na VOŠ v zimním a letním semestru 2018/2019, kde a jak často probíhala výuka, kdo ji učil, totéž i ve vztahu ke školnímu roku 2019/2020, zda chodila a chodí do školy pravidelně, jaké studijní povinnosti ve školním roce 2018/2019 splnila a jaké ne, zda využila všech možností k získání zkoušek a zápočtů. Žalobkyně dále uvedla, že je zdravá, těhotná a na území má manžela, matku a mladšího bratra – ve Vietnamu žije její otec a starší sestra.
7. Následně ministerstvo usnesením ze dne 6. 11. 2019, č. j. OAM-21115-18/DP-2019, zastavilo na základě § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců řízení o žádosti

žalobkyně, neboť odmítla v řízení vypovídat. K odvolání žalobkyně, v němž argumentovala tím, že jen využila svého práva nevypovídat, uvedené rozhodnutí ministerstva rozhodnutím žalované ze dne 6. 2. 2020, č. j. MV-184124-4/SO-2019 (dále jen „*zrušující rozhodnutí*“), zrušeno a vráceno ministerstvu k novému projednání s odůvodněním, že nelze předjímat důvody odepření výpovědi a že ministerstvo měl učinit další kroky ke zjištění skutkového stavu věci.

8. Následně ministerstvo rozhodnutím ze dne 6. 4. 2020, č. j. OAM-21115-27/DP-2019, žádost žalobkyně zamítlo, neboť se i přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti žalobkyně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž vedle nepřiměřenosti rozhodnutí a společného dítěte s manželem namítla, že splňuje veškeré podmínky pro vyhovění žádosti, kdy potřebné údaje lze ověřit ze spisu – ministerstvo tížilo důkazní břemeno, pokud jde o prokázání důvodů bránících vyhovění žádosti. Žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 7. 2020, č. j. MV-81320-4/SO-2020, odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila s odůvodněním, že se nepodařilo ověřit plnění předchozího účelu pobytu (studium v roce 2018/2019). K žalobě žalobkyně byly rozhodnutí ministerstva i žalované zrušeny rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 2. 2021, č. j. 57 A 100/2020-55 (dále jen „*zrušující rozsudek*“) a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.
9. Poté ministerstvo vydalo prvoinstanční rozhodnutí, jímž zastavilo řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců vzhledem k aktuálnímu vývoji judikatury správních soudů, na niž poukázalo a podle níž bezdůvodné odmítnutí výpovědi vede k zastavení řízení. Ministerstvo zdůraznilo, že žalobkyně odmítla odpovědět na otázky vztahující se k plnění účelu předchozího pobytu, kdy jeho neplnění je zákonným důvodem zamítnutí žádosti. Odvolání žalobkyně s námitkami totožného obsahu jako žaloba bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.
10. Paralelně s řízením o popsání žádosti žalobkyně ze dne 23. 10. 2019 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia probíhalo i řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu z účelem společného soužití rodiny. I v tomto řízení ministerstvo prověřovalo, zda žalobkyně plnila předchozí účel pobytu (studium) a i zde žalobkyně při svém výslechu dne 26. 2. 2020 odmítla vypovídat pro nebezpečí ze stíhání za přestupek. Následně bylo rozhodnutím ministerstva ze dne 19. 3. 2020, č. j. OAM-35856-21/DP-2019, potvrzeným rozhodnutím žalované ze dne 29. 6. 2020, č. j. MV-71981-4/SO-2020, řízení zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobkyně odmítla vypovídat. Žaloba žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí žalované byla pravomocně zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 11. 2021, č. j. 77 A 93/2020-87, jehož vydání předcházela rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 2 Azs 26/2021-29.

II.

Žaloba

11. Žalobkyně svou žalobu odůvodnila tím, že se žalovaná nesprávně vypořádala s odvolací námitkou rozporu prvoinstančního rozhodnutí o zastavení řízení s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť prvoinstanční rozhodnutí je v přímém

rozporu se závazným právním názorem, který ve věci již dříve vyslovila žalovaná v zrušujícím rozhodnutí, že žalobkyně byla oprávněna odepřít výpověď. Ministerstvo tedy nesmělo řízení zastavit a tak vydalo nezákonné rozhodnutí o zamítnutí žádosti z důvodu podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které bylo pro nezákonnost zrušeno zrušujícím rozsudkem. Žalobkyně nesouhlasila se závěry žalované, že ministerstvo může v rámci nového projednání věci nerespektovat závazný právní názor odvolacího správního orgánu, kdy to žalobkyně považuje za nepřijatelné, protože to vede k nepředvídatelnosti v rozhodovací činnosti správních orgánů.

12. Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí jsou v rozporu s pokyny uloženými ve zrušujícím rozsudku - Krajský soud v Plzni totiž v rámci dalšího řízení uložil správním orgánům zjistit stav věci bez důvodných pochybností, kdy na to správní orgány v dalším řízení zcela rezignovaly a řízení usnesením zastavily z důvodu, který měl nastat již během fáze řízení, která zrušujícímu rozsudku předcházela.
13. V posuzované věci nebyl naplněn důvod pro zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, protože se žalobkyně se k výsledku řádně dostavila a vypovídala. Žalobkyně pouze v některých případech využila svého práva podle čl. 37 odst. 1 LZPS a ve smyslu § 55 odst. 4 správního řádu odepřela výpověď z obavy, že by výpovědí mohla sobě nebo osobě blízké způsobit nebezpečí stíhání pro přestupek nebo trestný čin. Z (žalobkyní nespecifikované) judikatury správních soudů přitom vyplývá, že z využití práva odepřít výpověď dle čl. 37 odst. 1 LZPS nelze dovozovat nic jiného, než že toto právo bylo vyslychaným využito.
14. Žalobkyně dále namítla, že se žalovaná nesprávně vypořádala s námitkou nepřezkoumatelnosti a nesprávnosti prvoinstančního rozhodnutí, že ministerstvo nepřezkoumatelně pouze ze svých domněnek dovodilo, že žalobkyně svou výpovědí nemohla způsobit nebezpečí stíhání pro přestupek sobě nebo osobě jí blízké. Jak přitom vyplývá z (nespecifikované) judikatury správních soudů, správnímu orgánu nepřísluší hodnotit, zda by účastník řízení hypotetickou výpovědí, jež nikdy nebyla vyřčena, mohl sebe nebo osobu blízkou v nebezpečí trestního stíhání uvrhnout. Správní orgán neví a pochopitelně ani nemůže vědět, jak by případná nikdy nevyřčená výpověď mohla znít, ani z jakého konkrétního skutkového důvodu plynou obavy vyslychaného z nebezpečí stíhání pro přestupek či trestný čin, ani právní kvalifikaci, tedy stíhání pro který trestný čin či přestupek svůj nebo osoby blízké se vyslychaný obává.
15. Žalobkyně dále namítla porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť jí ministerstvo v důsledku procesního zastavení řízení neumožnilo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí a žalovaná jeho postup následně potvrdila.
16. Správní orgány nesplnily ani povinnost zabývat se přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života v rozporu s bodem 37 zrušujícího rozsudku. Zastavením řízení se znemožnilo posouzení přiměřenosti rozhodnutí, respektive opětovné posouzení námitek nepřiměřenosti soudem, příp. odvolacím správním orgánem. Podle žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny a v rozporu s čl. 8 Úmluvy

o ochraně lidských práv a s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Na území žije žalobkyně ve společné domácnosti se svým manželem N. D. H. a jejich společným synem, nar. X. Rodina má na území zajištěno veškeré zázemí, manžel žalobkyně na území pobývá na základě povolení k trvalému

pobytu a celou rodinu finančně zaopatřuje díky jeho výdělečné činnosti. Nezletilý syn žalobkyně pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu a je závislý

na osobní péči žalobkyně na území. Žalobkyně je navíc v současnosti v pokročilém stadiu

těhotenství a její okamžité vycestování do domovské země není ze zdravotních důvodů vhodné.

17. Žalobkyně konečně namítla porušení § 3 správního řádu, když správní orgány nezjistily

stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti poté, co jim byla věc vrácena krajským soudem k dalšímu řízení. Ministerstvo se nepokusilo zjistit aktuální skutečný stav věci a bez dalšího vydalo usnesení o zastavení řízení. Od původní aplikace

totožného důvodu pro zastavení řízení přitom uplynula již delší doba a není vyloučené, že v případě žalobkyně mohly v mezidobí nastat podstatné změny okolností důležitých pro posouzení věci.

18. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

19. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobní body vypořádala v napadeném rozhodnutí jako odvolací námítky. Žalovaná poukázala na to, že žalobkyně se po celou dobu správního řízení mohla k věci vyjadřovat a navrhopvat důkazy, aniž tak však činila. V napadeném rozhodnutí byla přiměřenost rozhodnutí řádně zvážena, kdy byly posouzeny všechny zjištěné i žalobkyní tvrzené skutečnosti, přičemž žalobkyně svou graviditu v rámci správního řízení neuvedla.

20. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika

21. Žalobkyně v replice uvedla, že trvá na své žalobní argumentaci, která nebyla vyjádřením žalované k žalobě vyvrácena. Pokud jde o nové skutečnosti, žalobkyně neměla možnost se k věci vyjádřit vzhledem k procesnímu zastavení řízení. Žalovaná již jednou dospěla k nezákonnosti zastavení řízení a následně bylo rozhodnuto meritorně, proto bylo následné zastavení řízení pro žalobkyni překvapivé – žalobkyně nemohla vědět, že a kdy k zastavení řízení dojde.

V.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

22. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ve lhůtě jí k tomu soudem poskytnuté výzvou ze dne

21. 7. 2021, č. j. 57 A 90/2021-20, nevyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaná s tímto postupem vyslovila výslovný souhlas ve vyjádření k žalobě, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

VI.

Posouzení věci soudem

23. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
24. Soud předesílá, že správní soudnictví je podle § 2 s. ř. s. v zásadě povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejného zájmu ani práva objektivního. Správní soudnictví nemůže ani mimo zákonem stanovená pravidla volně nahrazovat činnost správních orgánů, přičemž opačný závěr by hrubě narušil dělbu moci jako základní princip demokratického právního státu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, bod 80).
25. Žaloba je nedůvodná.
26. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel z následující právní úpravy.
27. Podle § 44a odst. 3 věty druhé ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců platí, že dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nelze prodloužit, pokud cizinec neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.
28. Podle § 44a odst. 3 věty druhé ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nelze (mj.) prodloužit, pokud se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
29. Podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců platí, že se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec v řízení o jeho žádosti odmítne vypovídat nebo se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku.
30. Soud předznamenává, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu

Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).

31. Prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno následovně: Ministerstvo konstatovalo, že ve zrušujícím rozsudku byl formulován právní názor zdejšího soudu, že faktické plnění účelu pobytu není údajem uvedeným v žádosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a neplnění účelu předchozího pobytu je důvodem pro zamítnutí žádosti dle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, a proto se ministerstvo zabývalo tím, zda žalobkyně splňuje podmínky pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (viz závěr str. 1 prvoinstančního rozhodnutí). Následně ministerstvo konstatovalo, že přes výzvu na žalobkyni i výzvy na VOŠ se nepodařilo ověřit, zda a jak žalobkyně plnila účel předchozího pobytu, tedy zda studovala. Dále ministerstvo shrnulo, že žalobkyně při svém výsledku dne 23. 10. 2019 přes řádné poučení odmítla odpovídat na otázky týkající se plnění účelu předchozího pobytu, protože by jí jinak hrozilo nebezpečí stíhání za přestupek. Ministerstvo vyšlo z toho, že jeho prvotní rozhodnutí o zastavení řízení bylo žalovanou sice zrušeno zrušujícím rozhodnutím, ale v mezidobí se došla judikatura k jednoznačnému závěru, že bezdůvodné odmítnutí výpovědi vede k zastavení řízení (ministerstvo odkázalo na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 1 Azs 471/2019-31, rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 11. 2019, č. j. 57 A 46/2019-48, ze dne 11. 3. 2020, č. j. 30 A 205/2019-113, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 57 A 53/2020-41, včetně rozsudku vydaného ve věci žalobkyně ze dne 13. 1. 2021, č. j. 77 A 93/2020-41, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2019, č. j. 48 A 131/2017-37). Ministerstvo na str. 5 prvoinstančního rozhodnutí shrnulo, že jsou aktuální judikaturou dány důvody pro zastavení řízení, protože žalobkyně odmítla odpovědět na relevantní otázky týkající se plnění účelu předchozího pobytu (studium), čímž znemožnila zjistit skutkový stav věci v tomto směru a porušila povinnost poskytnout součinnost podle § 50 odst. 2 správního řádu. Neplnění účelu předchozího pobytu je přitom důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, příp. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) věta druhá zákona o pobytu cizinců. Účastník řízení je podle § 169j odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 55 odst. 1 až 4 a čl. 37 odst. 1 LZPS správního řádu povinen pravdivě vypovídat a nic nezamlčovat, ledaže by pravdivou odpovědí na položenou otázku způsobil nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo přestupek sobě nebo osobě blízké. Žalobkyně však nekonkretizovala, jak by se mohla nebezpečí stíhání odpovědí na položené otázky vystavit, kdy vzhledem k předmětu otázek nemohla být odpovědi naplněna skutková podstata žádného přestupku.
32. Napadené rozhodnutí argumentaci prvoinstančního rozhodnutí aprobovalo a doplnilo, že žalobkyně byla před započítím výsledku výslovně poučena i o tom, že odepře-li bezdůvodně svou výpověď, bude řízení o její žádosti zastaveno.
33. První okruh žalobních námitek, v němž žalobkyně odkázala na rozpor prvoinstančního rozhodnutí se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušovacím rozhodnutí, nebyl důvodný.
34. Soud aprobuje vypořádání shodné odvolací námitky žalovanou na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná uvedla, že § 90 odst. 1 písm. b) nebyl porušen, neboť po vydání zrušovacího rozhodnutí vydalo ministerstvo nové rozhodnutí,

které bylo následně potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 14. 7. 2020, které bylo poté zrušeno zrušujícím rozsudkem. Soud souhlasí s žalovanou, že žalobní argumentaci vyvrací průběh správního řízení po vydání zrušovacího rozhodnutí, kdy bylo vydáno další rozhodnutí žalovanou, které bylo zrušeno zdejším soudem. Stejně tak se soud shoduje se žalovanou, že za vadu řízení, která by způsobovala nezákonnost rozhodnutí, nelze považovat odchýlení se odvolacího správního orgánu od jednou v nějaké předchozí fázi správního řízení vysloveného právního názoru. Naopak, takového odchýlení je třeba, pokud jsou pro to v dané věci důvody, ať již skutkové nebo právní (změna právní regulace nebo změna judikatury správních soudů). Pochybením by naopak bylo, pokud by odvolací správní orgán na takové změny nereagoval, a rigidně by trval na svém předchozím právním názoru bez ohledu na v mezidobí nastalé změny. Soud dodává, že nebylo zapotřebí se zabývat tím, zda vůbec a nakolik byl právní názor vyjádřený ve zrušovacím rozhodnutí v souladu s napadeným rozhodnutím, protože rozhodující bylo, zda napadené rozhodnutí v testu zákonnosti v rozsahu omezeném žalobními námitkami při soudním přezkumu obстоjí či nikoli. Pokud žalobkyně poukazovala na to, že není-li respektován závazný právní názor odvolacího správního orgánu prvoinstančním orgánem, vede to k nepředvídatelnosti v rozhodovací činnosti správních orgánů, pominula, že soudní přezkum je v § 65 odst. 1, potažmo § 2 s. ř. s. omezen na přímé zkrácení práv žalobkyně, kdy rozhodující je, zda napadené rozhodnutí nezákonně zasáhlo práva žalobkyně, kdy není významné, zda k tomu došlo v důsledku právně správného či nesprávného závazného názoru odvolacího správního orgánu, který byl či nebyl respektován. Žalobkyni přitom nebylo upřeno právo domáhat se přezkumu prvoinstančního rozhodnutí v odvolacím řízení a dostává se jí na základě její žaloby soudního přezkumu napadeného rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

35. Ani žalobní námitky, že správní rozhodnutí jsou v rozporu se závaznými pokyny vyjádřenými ve zrušujícím rozsudku a že nelze řízení zastavit poté, co bylo předtím zrušeno meritorní rozhodnutí ve věci, nebyly důvodné.
36. Soud aprobuje vypořádání shodné odvolací námitky žalovanou na konci str. 6 a na začátku str. 7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná uvedla, že vzhledem ke zrušení původního meritorního rozhodnutí zrušujícím rozsudkem nic nebránilo následně řízení zastavit. S tím žalobkyně v žalobě nijak nepolemizovala a v žalobě zopakovala nezměněnou odvolací námitku. Soud dodává, že žalobkyně v odvolání ani v žalobě konkrétně neuvedla, z čeho dovozuje zákaz zastavení řízení poté, co bylo meritorní rozhodnutí zrušeno, z důvodu nastalého před vydáním meritorního rozhodnutí. Soud se shoduje se žalovanou v tom, že není významné, zda důvod zastavení řízení časově spadal do období před vydáním meritorního rozhodnutí. Pro soudní přezkum je rozhodující, zda důvod zastavení řízení v rozsahu žalobních námitek obstojí.
37. Pokud jde o vázanost právním názorem ve zrušujícím rozsudku, byly jím nesporně správní orgány vázány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. K této odvolací námitce žalovaná uvedla na začátku str. 7 napadeného rozhodnutí, že závazné pokyny zrušovacího rozsudku se vztahovaly k původnímu meritornímu rozhodnutí - správní orgány nebyly povinny provádět dokazování a vydávat meritorní rozhodnutí, pokud byly naplněny zákonné podmínky pro vydání procesního usnesení o zastavení řízení o žádosti. S tímto vypořádáním odvolací námitky žalobkyně v žalobě nijak nepolemizovala a v žalobě zopakovala nezměněnou odvolací námitku.

38. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, čj. 1 A 629/2002-25, publ. pod č. 73/2004 ve Sb. NSS, podle jehož právní věty je správní orgán při novém rozhodování po zrušení původního rozhodnutí vázán právním názorem, který *byl vysloven jako důvod kasace*.
39. Soud připomíná, že předmětem soudního přezkumu, který vyústil ve vydání zrušujícího rozsudku, bylo (viz bod 1 a 16 odůvodnění zrušujícího rozsudku) rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *z důvodu, že se i přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti žalobkyně*. Soud ve zrušujícím rozsudku (viz bod 27 jeho odůvodnění) vyšel z toho, že „[s]právní orgány pojaly podezření, že žalobkyně ve školním roce 2018/2019 fakticky neplnila účel dříve povoleného pobytu, tj. že nestudovala. K této otázce tedy správní orgány zaměřily své dokazování – marně vyzvaly VOŠ ke sdělení informací o studiu žalobkyně, marně provedly výslech žalobkyně a marně vyzvaly žalobkyni k předložení výkazu o studiu. Poté dospěly k závěru, že nelze zjistit, zda žalobkyně studovala, a dovodily z toho, že se nepodařilo ověřit údaj o důvodu předchozího pobytu žalobkyně (studium) uvedený v žádosti.“ Soud pak dospěl ve zrušujícím rozsudku k závěru, že vzhledem k tehdejší žalobní námitce žalobkyně, že důvod zamítnutí její žádosti nebyl naplněn, nemůže obstát důvod rozhodnutí (viz body 28 a 29 zrušujícího rozsudku), a to proto, že „[s]právní orgány v daném případě nebyly oprávněny aplikovat § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V posuzovaném případě totiž nešlo o případ, kdy by se nepodařilo ověřit údaj uvedený v žádosti, protože faktické plnění účelu předchozího pobytu není údajem žádosti.“ (viz bod 34 odůvodnění zrušujícího rozsudku). Lze tedy shrnout, že původní meritorní rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že se i přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaj o plnění důvodu předchozího pobytu žalobkyně (studium), přičemž soud dospěl k závěru, že plnění důvodu předchozího pobytu není údajem uvedeným v žádosti.
40. Z uvedeného je zřejmé, že napadené rozhodnutí ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím, kterými bylo řízení o žádosti žalobkyně zastaveno z důvodu, že žalobkyně v řízení o své žádosti odmítla vypovídat, nejsou s právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku v rozporu. Soud ve zrušujícím rozsudku nevyslovil žádné právní názory ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s., které by se týkaly zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, kdy tak ani učinit nemohl, protože podmínky tohoto postupu nebyly předmětem soudního přezkumu omezeného jak výrokem a odůvodněním tehdejšího napadeného rozhodnutí, tak i tehdejšími žalobními body.
41. Žalobkyně dále namítla, že nebyl naplněn důvod pro zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, protože se žalobkyně se k výsledku řádně dostavila a vypovídala, kdy pouze v některých případech využila svého práva podle čl. 37 odst. 1 LZPS a ve smyslu § 55 odst. 4 správního řádu odepřela výpověď z obavy, že by výpovědí mohla sobě nebo osobě blízké způsobit nebezpečí stíhání pro přestupek nebo trestný čin. Námitka nebyla důvodná.
42. Soud předesílá, že žalobkyně v odvolání uplatnila totožnou námitku, již žalovaná vypořádala tak, jak bude uvedeno dále v tomto bodě odůvodnění rozsudku, aniž by s tímto vypořádáním žalobkyně v žalobě jakkoli polemizovala. K této námitce žalovaná na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí uvedla, že sporný důvod zastavení řízení

byl naplněn, protože žalobkyně v řízení o své žádosti odmítla vypovídat, kdy odepřela odpovědět na otázky ministerstva, které měly souvislost s předmětem řízení a jejich zodpovězení bylo nezbytné pro posouzení žádosti (plnění účelu předchozího pobytu), aniž by takové odepření náležitě zdůvodnila. Zároveň žalovaná odkázala na rozsudky krajských soudů (rozsudek *Krajského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2019, č. j. 48 A 131/2017-327, rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 3. 2020, č. j. 30 A 205/2019-113, ze dne 24. 11. 2020, č. j. 57 A 53/2020-41*) a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 1 Azs 471/2019-34. Žalovaná zdůraznila, že při posuzování důvodnosti odepření výpovědi dle § 55 odst. 4 správního řádu je nutno posuzovat každý případ individuálně a respektovat základní ústavní právo, přičemž od vyslychaného vyžadovat takové údaje, které by ve své konkrétnosti mohly pro něj vytvořit takovou situaci, v níž by byl na svém ústavně zaručeném základním právem zkrácen nebo jen ohrožen. Žalovaná však měla za to, že o takovou situaci u žalobkyně nešlo, protože žádný myslitelný důvod odepření výpovědi vzhledem k předmětu otázek zřejmý nebyl a účastnice řízení jej ani zhruba nenaznačila. Prvoinstanční rozhodnutí (viz str. 5) k této otázce uvedlo, že žalobkyně odmítla během výsledku odpovědět na některé relevantní otázky týkající se plnění účelu předchozího pobytu za účelem studia - žalobkyně však nekonkretizovala, jak by se mohla nebezpečí stíhání za přestupek odpovědí na položené otázky vystavit, kdy vzhledem k předmětu otázek nemohla být odpovědi naplněna skutková podstata žádného přestupku.

43. Odůvodnění napadeného a prvoinstančního rozhodnutí lze shrnout tak, že správní orgány neupíraly žalobkyni právo odepřít výpověď za podmínky, že by jí způsobila sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro správní delikt (přestupek) podle § 55 odst. 4 správního řádu a čl. 37 odst. 1 LZPS, ale vyhodnotily, že žalobkyni byly kladené při výsledku relevantní otázky k plnění účelu předchozího pobytu, na něž žalobkyně odmítla odpovědět, aniž by vzhledem ke znění otázek bylo myslitelné, že by si jimi mohla přivodit stíhání za přestupek, a sama žalobkyně nenabídla ani základ úvahy, jak by odpovědi na otázky mohly odůvodňovat její stíhání za přestupek.
44. Soud v této souvislosti připomíná, že žalobkyně odmítla odpovědět na otázky týkající se podrobností a detailů o jí deklarovaném studiu jak ve školním roce 2018/2019, tak i ve školním roce 2019/2020 – např. jaké předměty měla na VOŠ v zimním a letním semestru 2018/2019, kde a jak často probíhala výuka, kdo ji učil, totéž i ve vztahu ke školnímu roku 2019/2020, zda chodila a chodí do školy pravidelně, jaké studijní povinnosti ve školním roce 2018/2019 splnila a jaké ne, zda využila všech možností k získání zkoušek a zápočtů.
45. Soud vyšel jednak z výše citovaného § 44a odst. 3 věty druhé ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, z něhož rezultuje závěr, že lze žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítnout, pokud cizinec neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení uděleno. Správní orgány tak nepochybně mohly v řízení o žádosti žalobkyně prověřovat, zda žalobkyně fakticky plnila účel předchozího povolení k pobytu, tj. zda řádně studovala. Šlo totiž o otázky související s tím, zda žalobkyně splňuje podmínky pro prodloužení svého pobytového oprávnění, tj. pro vyhovění žádosti, konkrétně ověření plnění účelu předchozího pobytu (srov. body 21 a 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 1 Azs

- 471/2019-34). Správní orgán nepochybí, zastaví-li řízení o žádosti žadatele o vydání zaměstnanecké karty z důvodu, že cizinec v řízení o jeho žádosti odmítl vypovídat, za splnění dvou podmínek. První podmínkou je, že žadatel během výsledku odmítl odpovědět na přípustné (relevantní) otázky, například ověřující skutečnost, že žadatel plnil účel předchozího povoleného pobytu. Druhou podmínkou je, že bylo řádně respektováno právo žadatele neobviňovat sebe a osoby blízké.
46. První podmínka závěru o odepření výpovědi tedy byla naplněna – položené otázky byly ve vztahu k předmětu řízení (žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia) naprosto relevantní, protože evidentně vedly k ověření, zda žalobkyně ve skutečnosti účel předchozího pobytu plnila, tj. studovala.
47. Pokud jde o druhou podmínku závěru o odepření výpovědi, tj. že žalobkyně nebyla oprávněna výpověď odepřít, má soud stejně jako správní orgány za to, že i tato podmínka byla naplněna. Je nutno uvážit jak předmět otázek, tak i zdůvodnění žalobkyně, proč na otázky odmítla odpovědět. Pokud jde o předmět otázek, žalobkyně odmítla sdělit např. jaké předměty měla na VOŠ v zimním a letním semestru 2018/2019, kde a jak často probíhala výuka, zda chodila do školy pravidelně, jaké studijní povinnosti ve školním roce 2018/2019 splnila a jaké ne. Současně obecně uvedla, že by se odpověďmi vystavila nebezpečí stíhání za přestupek a odmítla to dále konkretizovat. (Navíc se takto vymezila jen vůči jediné otázce, kdy na ostatní otázky odmítla odpovědět na doporučení přítomného zmocněného zástupce bez odůvodnění – srov. bod 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2020, č. j. 1 Azs 471/2019-34). Soud stejně jako správní orgány si nedokáže představit, že by žalobkyně mohla být obviněna z jakéhokoli přestupku, pokud by sdělila, kde studovala, jak probíhala výuka, jaké předměty a školní povinnosti výuka zahrnovala. Žalobkyně ani nevyužila možnosti zhruba vysvětlit, jak by mohly tyto otázky souviset s určitým okruhem přestupků apod. Soud ve shodě se správními orgány nenalézá žádný myslitelný, představitelný, skutkový děj, který by žalobkyně v odpovědi na popsání otázky musela pravdivě sdělit, jenž by jí přivodil přestupkové stíhání.
48. Soud tedy aprobejuje závěr správních orgánů, že žalobkyně v řízení o své žádosti odmítla vypovídat. Za odmítnutí výpovědi je nutno považovat odmítnutí odpovědi, byť i jen na jedinou otázku, pokud byly ve vztahu k ní splněny obě podmínky – tj. šlo o otázku relevantní a nebyl zjištěn důvod odepření výpovědi. Soud dodává, že interpretace § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, že reguluje pouze případ, kdy cizinec odmítne odpovědět na *všechny* otázky správního orgánu, by šla proti jeho účelu v kontextu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců: Pokud správní orgány vyčerpají možnosti ke zjištění rozhodné skutečnosti (v posuzovaném případě ověření plnění účelu předchozího pobytu neúspěšnými dotazy na VOŠ), jsou odkázány při zjištění rozhodného skutkového stavu na výpověď cizince (v posuzovaném případě žalobkyně). Ad absurdum by opačný výklad mohl vést k tomu, že by cizinec odepřel výpověď na všechny otázky správního orgánu a odpověděl by na jedinou otázku svého, při výsledku přítomného, zmocněnce, a vyloučil by tím aplikaci § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců je tedy nutno vykládat tak, že jde o případ, kdy cizinec bez zákonného důvodu odmítne odpovědět na otázku, která vede ke zjištění skutečnosti významné pro rozhodnutí.
49. Žalobkyně dále namítla, že závěr správních orgánů, že žalobkyně si svou výpověď nemohla způsobit nebezpečí stíhání pro přestupek, je nepřezkoumatelný, protože jde

jen o domněnky, kdy správním orgánům nepřísluší hodnotit, zda by se žalobkyně mohla hypotetickou výpověď uvrhnout v nebezpečí trestního stíhání. Námitka nebyla důvodná.

50. Obdobnou odvolací námitku vypořádala žalovaná na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde konstatovala, že prvoinstanční rozhodnutí bylo přezkoumatelně odůvodněno tím, že žalobkyně odepřela bezdůvodně výpověď na relevantní otázky k plnění účelu jejího předchozího pobytu. Na str. 9 napadeného rozhodnutí žalovaná doplnila, že důvod odepření výpovědi žalobkyní byl posuzován individuálně, kdy sice nelze od vyslýchaného vyžadovat údaje, jimiž by bylo jeho ústavní právo na odepření výpovědi ohroženo, nicméně u žalobkyně vzhledem k předmětu otázek žádné ohrožení přestupkovým řízením nepřicházelo do úvahy.
51. Soud předznamenává, že v žalobě argumentuje žalobkyně nebezpečím stíhání a to i ve vztahu *k osobám jí blízkým*, ale těmito skutečnostmi odepření své výpovědi při svém výslechu neodůvodnila. Šlo tedy o námitky mimoběžné.
52. Podle soudu nešlo v případě správních orgánů o domněnky, pokud jde o závěr, že žalobkyni odpovědi na předmětné otázky nehrozilo přestupkové řízení. Soud též neví o žádném přestupku, který by žalobkyni hrozil, pokud by uvedla údaje ke svému studiu. Východisko žalobkyně, že vyslychající není oprávněn hodnotit, zda má vyslychaný právo výpověď odepřít, jde proti smyslu povinnosti vypovídat, kdy této povinnosti je vyslychaný zbaven jedině tehdy, kdy by výpověď na konkrétní otázku vedla k jeho sebeobvinění z trestného činu nebo přestupku. Pokud by vyslychající nemohl hodnotit uplatněný důvod odepření výpovědi, mohl by vyslychaný využít právo na odepření výpovědi vždy. Takové univerzální právo odepřít výpověď bez uvedení důvodu vyslychaným v určitém procesním postavení (srov. např. § 33 odst. 1 tr. ř.) právní předpisy sice přiznávají, ale to není případ žalobkyně. Soud opakuje, že žalobkyně ani v nejhrubších obrysech neobjasnila, v čemž by podstata jejích obav z přestupkového stíhání mohla spočívat. Zákonné oprávnění odepřít výpověď nelze interpretovat tak, že nevyplývá-li obava z trestního či přestupkového stíhání z procesního postavení vyslychaného nebo z předmětu kladených otázek, není vyslychaný povinen sdělit informace, které umožní ověřit důvodnost tvrzených obav z trestního či přestupkového stíhání.
53. Soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že z výpovědi žalobkyně nevyplýnul důvod předvídaný zákonem, který ji opravňoval odepřít výpověď (tj. odpověď na otázku položenou při výslechu). Závěr, že by žalobkyni odpovědi hrozilo nebezpečí stíhání pro přestupek, na podkladě spisu učinit nelze. Nešlo o to, zda by takový důvod byl prokázán, ale o to, zda by byl vůbec myslitelný s ohledem na obsah spisu a vyjádření žalobkyně.
54. Žalobkyně dále namítla porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť jí ministerstvo v důsledku procesního zastavení řízení neumožnilo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Námitka je nedůvodná.
55. Odvolací námitku shodného obsahu vypořádala žalovaná na str. 9 napadeného rozhodnutí následovně: „*Ve věci namítaného porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Komise opakuje, že usnesení o zastavení řízení podle výše citovaného § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 30. 7. 2019, je rozhodnutím, kterým se správní řízení o žádosti končí bez meritorního projednávání a meritorního rozhodnutí, kdy z důvodu odepření vypovídat, není pokračování v řízení možné. Za této situace nemohl správní orgán I. stupně o žádosti věcně rozhodnout. Ze stejného důvodu nebylo správním*

orgánem I. stupně přistoupeno k poskytnutí možnosti seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., neboť to má své místo jen při rozhodnutí ve věci.“

56. Žalobkyně s tímto vypořádáním odvolací námitky v žalobě nijak nepolemizovala a pouze ji zopakovala. Soud aprobejuje vypořádání této námitky žalovanou v napadeném rozhodnutí. Jelikož správní orgány řízení o žádosti žalobkyně zastavily a žádost žalobkyně v konečném rozhodnutí vůbec věcně neposuzovaly, nebyly dány podmínky pro postup podle § 36 odst. 3 správního řádu (shodně ustálená judikatura správních soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2018, č. j. 8 Azs 12/2017 – 40, bod 28, nebo právní věta rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 196/2013 – 49). Soud nad rámec toho poukazuje na to, že všechny podklady, z nichž správní orgány při zastavení řízení vycházely, byly žalobkyni známy, jak vyplývá z obsahu správního spisu, přičemž žalobkyně práva podle § 36 odst. 3 správního řádu přes výzvu ministerstva ze dne 6. 3. 2020, č. j. OAM-21115-25/DP-2019, nevyužila.

57. Podle žalobkyně zdejší soud zrušujícím rozsudkem uložil správním orgánům zjistit řádně skutkový stav, aniž tuto povinnost správní orgány splnily, když řízení o žádosti žalobkyně zastavily. Tato žalobní argumentace je v rozporu se zrušujícím rozsudkem. Jak bylo výše uvedeno, zrušujícím rozsudkem byl vysloven závazný právní názor, že žádost žalobkyně nelze zamítnout z důvodu, že se i přes provedení pohovoru a vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaj o plnění důvodu předchozího pobytu žalobkyně, protože plnění důvodu předchozího pobytu není údajem uvedeným v žádosti. Soud ve zrušujícím rozsudku výslovně uvedl, že se dalšími tehdejšími žalobními námitkami vzhledem k důvodnosti první žalobní námitky (viz předchozí věta) nezabýval – viz body 36 a 37 zrušujícího rozsudku. Pokud žalobkyně odkazovala na bod 37 zrušujícího rozsudku, nelze z něj, jak žalobkyně v žalobě činí, dovozovat, že by zdejší soud uložil správním orgánům provádět dokazování a správní orgány že by takový imperativ pominuly. Soud ve zrušujícím rozsudku vzhledem k výroku tehdejšího meritorního rozhodnutí, které bylo předmětem soudního přezkumu, neposuzoval vůbec variantu skončení věci zastavením řízení a bod 37 zrušujícího rozsudku se logicky k této možnosti vůbec nevztahoval a vztahovat nemohl. Ze stejného důvodu ze zrušujícího rozsudku nelze dovodit, že by zdejší soud udělil správním orgánům jakékoli závazné pokyny ve vztahu k posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zastavení řízení. Soud dodává, že vypořádání shodné odvolací námitky žalovanou od poloviny str. 7 do prvního odstavce str. 8 napadeného rozhodnutí aprobejuje a odkazuje na něj, kdy žalobkyně s tam uvedenou argumentací v žalobě vůbec nijak nepolemizuje.

58. Žalobní námitka, že správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti poté, co jim byla věc vrácena krajským soudem k dalšímu řízení, kdy není vyloučené, že v případě žalobkyně mohly v mezidobí nastat podstatné změny okolností důležitých pro posouzení věci, není důvodná. Shodnou odvolací námitku vypořádala žalovaná na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí, kdy soud na toto posouzení odkazuje a aprobejuje ho. Žalobkyně v žalobě na argumentaci žalované v napadeném rozhodnutí nijak nereaguje a pomíjí ji. Soud souhlasí s žalovanou, že se žalovaná pokusila zjistit rozhodné skutečnosti podle § 3 správního řádu (zda žalobkyně plnila účel předchozího pobytu) postupem podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale bezdůvodným

odepřením výpovědi žalobkyně toto bylo znemožněno. Žalobkyně po celou dobu správního řízení mohla navrhopvat důkazy či rozhodné skutečnosti tvrdit. Ač jistě, slovy žaloby, mohly v mezidobí nastat podstatné změny okolností důležitých pro posouzení věci, žalobkyně je netvrdila ani v řízení před ministerstvem, ani v odvolání a netvrdila je ani v žalobě. V tomto směru je odkaz žalované v napadeném rozhodnutí na § 52 správního řádu zcela případný.

59. Poslední okruh žalobních námitek se týkal posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny.
60. Žalobkyně v žalobě uvedla, že zastavení řízení znemožnilo posouzení této přiměřenosti správními orgány. Námitka je nedůvodná, protože žalobkyně, když přepsala tuto námitku z odvolání do žaloby, pominula, že se přiměřenosti rozhodnutí žalovaná podrobně věnovala na str. 10 až 12 napadeného rozhodnutí.
61. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny a v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalobkyně přitom odkázala na své soužití na území se svým výdělečně činným manželem s povolením k trvalému pobytu a nezl. synem, závislým na péči žalobkyně, s povolením k trvalému pobytu a na zázemí své rodiny na území.
62. Soud předesílá, že poukazovala-li žalobkyně v žalobě na své těhotenství, šlo o novou skutečnost, k níž správní orgány nemohly a nemusely přihlížet (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.), tudíž pominutím této skutečnosti nemohly pochybit s následkem nezákonnosti svých rozhodnutí. Žalobkyně totiž o svém *druhém* těhotenství správní orgány v průběhu celého správního řízení nevyrozuměla.
63. Čl. 8 odst. 1, 2 Úmluvy stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
64. Čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte stanoví, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnymi orgány.
65. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví, což není případ posuzované věci [srov. § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců].
66. V rozsudku ze dne 14. 1. 2021, č. j. 6 Azs 255/2019 – 46, bod 24, Nejvyšší správní soud uvedl: „K námitce týkající se nutnosti posouzení zásahu rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatelky Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že obecně v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 – 27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě žádost nebyla podána včas a nebyly prokázány důvody nezávislé na

vůli cizinky, které vedly k opožděnému podání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde nelze spatřovat ani rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudek ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017 - 35).“ Soud shrnuje, že Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že v případě zastavení řízení o pobytové žádosti cizince se posouzení přiměřenosti ani podle mezinárodněprávních závazků nevyžaduje (shodně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020 – 41, body 13 a 21). Podle zdejšího soudu tedy žalobní argumentace, že správní orgány pochybily při posouzení přiměřenosti rozhodnutí, nemohla být již jen z tohoto důvodu opodstatněná.

67. Soud se však přesto zabýval vzhledem k neustále se vyvíjející judikatuře kasačního soudu z opatrnosti tím, zda a jak správní orgány při posouzení přiměřenosti rozhodnutí postupovaly.
68. Vzhledem k tomu, že námitku nepřiměřenosti rozhodnutí žalobkyně vznesla v odvolání, vypořádala ji žalovaná na str. 10 až 12 napadeného rozhodnutí s následující argumentací: Z § 174a zákona o pobytu cizinců povinnost zkoumat přiměřenost nevyplývá. Rozhodnutí není nepřiměřené ani z hlediska Úmluvy a Úmluvy o právech dítěte, protože s odkazem na konkrétní judikaturu správních soudů žalobkyni není napadeným rozhodnutím znemožněno do budoucna na území pobývat. Pokud by žalobkynina rodina neměla zájem na přesídlení do vlasti, nemůže to bez dalšího jít k tíži správních orgánů, přičemž právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Skutečnost, že žalobkyně má na území nejbližší rodinu (syna a manžela) bez dalšího neznamena, že by v jejím případě bylo upuštěno od povinnosti splňovat zákonné podmínky pro vyhovění žádosti. Vzhledem k věku syna a jeho závislosti na péči žalobkyně lze důvodně předpokládat, že by vycestoval společně s žalobkyní, kdy vztahovat tuto péči konkrétně na území České republiky není důvodné, kdy pro to nebyly prokázány žádné důvody. Ani obecně tvrzené *veškeré zázemí* nevede k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí. Nelze vycházet z toho, že nepřiměřené je každé rozhodnutí ve věci cizince, který je rodičem nezletilého dítěte. V posuzované věci nejsou pobytová oprávnění manžela a syna žalobkyně závislá na pobytu žalobkyně, kdy žalobkyně může požádat o nové povolení k pobytu na území (např. i nižší pobytové oprávnění než je povolení k dlouhodobému pobytu na území). Žalobkyně se může s rodinou do té doby stýkat ve Vietnamské socialistické republice, či v jiném státě. Jejich společné vazby tak nebudou zpřetrhány, stejně tak není žádným způsobem zakazována možnost jejich budoucího společného života na území. Úmluva o právech dítěte nezakládá právo rodiče na soužití s dítětem v jednom státě. Jako významné shledala žalovaná i to, že žalobkyně na území pobývá od konce roku 2016, tudíž nemohlo dojít k zpřetrhání vazeb k zemi původu. Ani hrozba hmotné nouze nebyla v řízení zjištěna, kdy žalobkyně sama uvedla, že rodinu finančně zaopatřuje manžel. Žalobkyni nic nebrání vycestovat a být případně ekonomicky aktivní i v zemi původu. Žalovaná shrnula, že zásah do soukromého a rodinného života

žalobkyně

je přiměřený důvodu pro zastavení řízení o její žádosti, který byl důsledkem rozhodnutí žalobkyně odepřít výpověď.

69. Soud se s tímto posouzením žalované ztotožňuje a dodává následující.
70. Podle soudu je významné, jaké konkrétní námitky ve vztahu k nepřiměřenosti vznesla žalobkyně v odvolání a jak reagovala na jejich vypořádání v žalobě. V posuzované věci byla situace taková, že žalobkyně na vypořádání její odvolací námitky v žalobě nereagovala nijak a jen ji (s doplněním nového tvrzení o druhém těhotenství) přepsala do žaloby. Žalobkyně v žalobě netvrdila, proč jsou úvahy žalované v napadeném rozhodnutí nesprávné nebo neúplné.
71. Žalobkyně tvrdila, že na území žije s manželem a malým synem, manžel rodinu živí a syn i manžel mají povolení k trvalému pobytu a syn je závislý na péči žalobkyně. Se všemi tvrzenými skutečnostmi se žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně vypořádala. Soud má za to, že ač musí být středobodem úvahy o přiměřenosti rozhodnutí zájem syna žalobkyně, a musí být přihlédnuto k zájmu rodiny žalobkyně žít spolu, nemůže to převážit důvod, proč došlo k napadenému rozhodnutí. Důvodem bylo to, že žalobkyně odmítla vypovídat k otázkám vztahujícím se k naplňování účelu jejího předchozího pobytu. Za této situace se soudu nejeví nepřiměřené zastavení řízení o žádosti žalobkyně, ač povila na území v době řízení o žádosti, které bylo napadeným rozhodnutím zastaveno, syna. Nelze přehlédnout ani to, že žalobkyně netvrdila (ani z jejího tlumočeného výsledku to nevyplývalo), že by se její vazby na území jakkoli vztahovaly k českému prostředí charakterizovanému určitou kulturní identitou. Rodinné vazby žalobkyně, jež nejsou vázány specificky na území ČR, mohou být realizovány i jinde, typicky v zemi původu celé rodiny, a zásadně nemohou být důvodem, který by převážil nad konkrétním důvodem napadeného rozhodnutí. Otázka soukromých a rodinných vazeb žalobkyně na území byla žalovanou v napadeném rozhodnutí posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem.
72. Souhrnně řečeno se soud plně ztotožnil s hodnocením a závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi žalobkyně (nezdůvodněně) nesouhlasí a má jiný názor, samo o sobě neznamená, že je napadené rozhodnutí nezákonné.
73. Soud tedy neshledal žádný z žalobkyní uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

74. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení ve vyjádření k žalobě výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. ledna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu